

Een stem schreeuwde:

'OPSTAAN JULLIE, AAN HET WERK!'

Het verhaal van Kumar

Het is vroeg in de ochtend, en nog schemerig. Zojuist is er hard op de deur gebonkt en een stem schreeuwde: **'Opstaan jullie, aan het werk'**. Kumar strekt zijn pijnlijke armen en benen. Wat zijn de nachten toch kort. Zal hij ooit weer eens echt uit kunnen rusten? Z'n oom is al buiten en roept dat ze op moeten schieten. Kumar trekt zijn gerafelde bloes aan, en loopt met de familie van zijn oom mee. Ze beginnen vandaag met water halen. Terwijl Kumar de zware jerrycans met water draagt, probeert hij het hongerige gevoel in zijn maag te negeren. Hij denkt terug aan de tijd dat zijn vader nog leefde. Ze hadden het niet rijk, maar zijn vader zorgde ervoor dat er elke dag genoeg te eten was. Hier bij de steenbakkerij is het elke dag maar afwachten wat zijn tante kan bemachtigen, en hij moet het delen met zijn neefjes en nichtjes. Kumar schrikt op uit zijn gepeins als hij geschreeuw hoort. Niet ver bij hen vandaan ligt een man op de grond, en een opzichter staat over hem heen gebogen met een stok in zijn hand. Kumar kijkt gauw de andere kant op; hij wil niet zien wat er gebeurt, maar hij kan zijn oren niet sluiten voor het geschreeuw van de man die een pak slaag krijgt. Zeker weer iemand die geprobeerd heeft om te ontsnappen. Kumar zucht; het heeft allemaal geen zin. Zo langzamerhand is hij alle hoop verloren dat hij hier ooit nog uit zal komen. En terwijl

Kumar het zand zeeft dat nodig is voor het bakken van de stenen, denkt hij terug aan de dag dat ze hier kwamen. Het zou maar voor een korte tijd zijn, had zijn oom gezegd. Zo gauw oom genoeg geld had verdiend om de schuld terug te betalen, zouden ze terug naar huis kunnen. En daarom moesten ze allemaal meehelpen, het hele gezin. Ook hij, Kumar, die sinds de dood van zijn ouders bij zijn oom woont. In het begin hoopten ze allemaal nog dat het goed zou komen. Maar met het beetje geld dat ze elke week krijgen gaat het hen nooit lukken om de schuld af te betalen. Kumar balt zijn vuisten, en voelt opnieuw de woede in zich opkomen als hij denkt aan het gemene lachje van zijn baas toen zijn oom vroeg of ze niet iets meer konden verdienen.

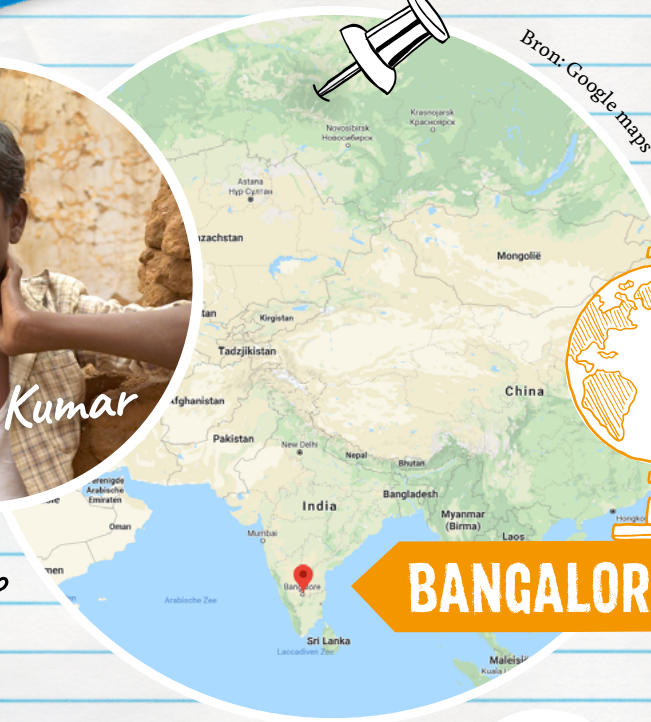
'Werken jullie dan eerst maar eens harder', had hij gezegd. Die gemene kerel. Hij weet best dat ze van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat aan het zwoegen zijn. Kumar voelt zijn nichtje aan zijn arm trekken. **'Kom Kumar, we moeten stenen gaan omdraaien'**.

En terwijl de hete middagzon hoog aan de hemel staat sloft Kumar naar zijn volgende taak. Hij bijt op zijn lippen van de pijn als hij met zijn ontvelde handen de ruwe stenen pakt en één voor één omdraait. Hij slikt zijn tranen weg; het heeft geen zin om te blijven hopen dat het ooit anders zal worden. Wie zal hier naar hen omzien?

Dit is Kumar

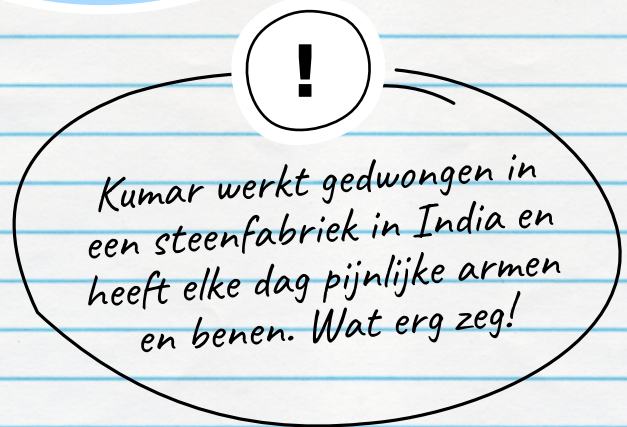
Gereedschap van Kumar

BANGALORE IN INDIA

KUMAR VERLOOR ALLE HOOP. MAAR, IJM BANGALORE (EEN GROTE STAD IN INDIA) ONTDEKTE DAT ER SLAVEN WERDEN GEHOUDEN BIJ DEZE STEENFABRIEK, EN BEGON BEWIJSMATERIAAL TE VERZAMELEN. EN OP EEN DAG ZAG KUMAR EEN GROEP MENSEN HET TERREIN OPKOMEN: EEN TEAM VAN IJM SAMEN MET PLAATSELIJKE AUTORITEITEN EN DE POLITIE. IEDERE SLAAF, OOK KUMAR, MOCHT ZIJN OF HAAR VERHAAL VERTELLEN, EN DAARNA WERDEN ZE MEEGENOMEN NAAR EEN VEILIGE LOCATIE. KUMAR WAS EINDELIJK VRIJ, EN ER BEGON EEN NIEUW LEVEN VOOR HEM.

MET DE HULP VAN HET NAZORGTEAM VAN IJM KON KUMAR EINDELIJK WEER DE DINGEN DOEN DIE BIJ KINDEREN HOREN: SPELEN, FIETSEN LEREN, NAAR SCHOOL GAAN. KUMAR DEED ENORM ZIJN BEST OP SCHOOL, EN TOEN HIJ ZIJN DIPLOMA BEHAALD HAD GING HIJ OP HET KANTOOR VAN IJM WERKEN, ZODAT HIJ ANDERE MENSEN KAN HELPEN DIE IN DEZELFDE SITUATIE HEBBEN GEZETEN ALS HIJ. NU STUDEERT KUMAR VOOR MAATSCHAPPELIJK WERKER, ZODAT HIJ DIT WERK NOG BETER KAN DOEN.

Kumar werkt gedwongen in een steenfabriek in India en heeft elke dag pijnlijke armen en benen. Wat erg zeg!

